

Pokud jde o nebezpečí ohně, není výtka důvodná, jak patrně z rozhodnutí samého, v němž se zamítá námitka tato jako bezdůvodná s poukazem na vzdálenost stavení st-lova od kovárny a na podmínky obsažené v konsensu.

Že by nebezpečí ohně muselo býti úplně vyloučeno, nelze z předpisů zákonných dovoditi. Pokud by pak bylo námitce té rozuměti v ten smysl, že předepsané podmínky konsensu nebezpečí ohně nevylučují, brojila by tím stížnost proti hodnocení skutkového materiálu v řízení správním získaného a po té stránce vymyká se stížnost ve smyslu 1. odst. § 6 zák. o ss přezkoumání tímto soudem, poněvadž závěr vyplývající z hodnocení skutkového materiálu jest součástí skutkové podstaty, kterou jest nss vázán.

Dříve než se lze zabývat výtka, že nař. rozhodnutím, pokud jde o ohrožování kouřem, zápachem a lomozem, není dostatečně odůvodněno, dlužno přihlídnouti k další námitce vady řízení, kterou spatřuje st-l v tom, že k řízení nebyl přibrán lékař, neboť kdyby námitka tato byla uznána důvodnou, pak by odpadla potřeba řešiti výtka dříve zmíněnou, ježto by řešení těchto otázek, opřené o skutkový základ opatřený způsobem vadným, mělo v zápětí vadnost výroku o otázce obtěžování kouřem, zápachem a lomozem.

Pokud jde o výtka, že k řízení nebyl přibrán lékař, nelze stížnosti upříti oprávnění. V 1. odst. § 30 živn. řádu jest předepsáno, že při komisionálním jednání má úřad všechny důležité okolnosti z úřední povinnosti vyšetřiti. Živn. úřad není omezen ve volbě prostředků sloužících tomuto vyšetření, avšak zajisté dlužno přibrati takové znalce, aby všechny při jednání se naskytující otázky mohly býti na místě probrány a zevrubně objasněny.

Straně pak přísluší právo nejen přednésti námitky, nýbrž má také nárok na to, aby přednesené námitky byly probrány znalcem, do jehož oboru posudek o nich náleží, a jest oprávněna zaujmouti k podanému dobrému zdání své stanovisko.

Poněvadž pak byly v správním řízení vzneseny také námitky povahy zdravotní, bylo přibrání lékaře ke komisi nutnou podmínkou správnosti a úplnosti řízení. To se však nestalo. Opomenutí toto nemohlo býti napraveno tím, že odvolací instance vyžádaly si dobré zdání odborného oddělení zdravotního, resp. nejvyššího úřadu zdravotního, nedošlo-li k těmto znaleckým posudkům způsobem zmíněným, totiž za účasti strany.

Jest tedy provedené řízení stíženo podstatnou vadou a slušelo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 3039.

Živnostenské právo. — Řízení před nss-em: Úsudek úřadu o tom, jsou-li dány důležité příčiny, aby úřad udělil žádanou koncesi hostinskou, ač je jisto, že žadatel by ji neprovozoval o s o b n ě, může nss přezkoumati toliko podle § 6 zák. o ss.

(Nález ze dne 29. prosince 1923 č. 22.192.)

V ě c: Veronika L. v T. (adv. Dr. Hugo Lang z Tábora), proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem osp-é v T. z 2. prosince 1921 byla Veronice L. odepřena koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě č. p. — v T., poněvadž jednak byla Františku H., který v těchže místnostech tuto živnost dosud provozoval jako schválený pachtýř zemřelé majitelky koncese, pro tytéž místnosti udělena koncese hostinská a výčepnická, jednak není tu dostatečného důvodu, aby v rámci volného uvážení úřadu byla učiněna výjimka ze zásady, že živnost hostinská má býti osobně provozována, když Veronika L. živnost osobně provozovati nezamýšlí.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss toto:

Nss jest povolán, aby přezkoumal rozhodnutí úřadu správního, když někdo tvrdí, že bylo protizákonným rozhodnutím zasaženo do jeho subjektivních práv (§ 2 zák. o ss). Jest tedy v tomto případě povolán zkoumati, zda odepřením koncese nebyl porušen zákon.

Podle znění nař. rozhodnutí opřel žal. úřad svůj výrok o skutkovou podstatu, že st-lka nebude živnost osobně provozovati a že není tu důležitých důvodů, aby bylo upuštěno od zásady, dle níž živnost hostinská a výčepnická má býti zpravidla provozována majitelem koncese osobně. Opíral se tedy úřad o předpis 2. a 3. odst. § 19 ž. ř. Je-li jisto, že koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické osobně provozována býti nemá, jest dána úřadu možnost zamítnouti žádost uchazeče o koncesi. Ovšem ponechává zákon úřadu možnost učiniti výjimku ze zásady osobního provozování živnosti hostinské a výčepnické, když předpisuje, že úřad může z důležitých příčin povolit, aby živnost byla provozována náměstkem nebo propachtována. Zdali jsou v konkrétním případě důležité příčiny, aby od požadavku osobního provozování bylo upuštěno, není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, kterou nemůže nss přezkoumávati po stránce věcné, nýbrž pouze s hlediska 2. odst. § 6 zák. o ss, totiž je-li skutková podstata, která tvoří základ nař. rozhodnutí, ve shodě se spisy, nepotřebuje-li v podstatných bodech doplnění aneb nebyly-li podstatné formy řízení správního porušeny. V těchto směrech stížnost žádných námitek nevznáší, a nss takových vad neshledal, poněvadž po stránce skutkové mezi žal. úřadem a st-lkou rozporu vůbec není.

Stížnost brojí proti rozhodnutí poukazujíc k nepříznivým následkům, které nař. rozhodnutí přivodí mezi st-lkou jako majitelkou hostinských místností a dosavadním nájemcem těchto místností jako novým majitelem koncese. Než to jsou okolnosti, k nimž nss přihlížeti nemůže, poněvadž se otázky zákonitosti nař. rozhodnutí vůbec netýkají.

Pokud st-lka udává, že zdělila dům č. p. — v T. a že nabyla práva koncese, mohla by míti tato námitka význam, kdyby šlo o provozování živnosti hostinské s domem spojené jako právo reální, jež opravňuje vlastníka domu k provozování živnosti třeba pachtýřem.

O takovou živnost však nejde. Jde o koncesi osobní, která dle § 56 ž. ř. zanikla smrtí její majitelky.

Jelikož nss neshledal, že by nař. rozhodnutí odporovalo zák., anebo že by provedené řízení bylo stíženo nějakou vadou, zamítl stížnost pro bezdůvodnost.